

fastsætte generelle regler om forhold, som er omfattet af loven. En række af disse bemyndigelsesbestemmelser er sprogligt uændrede i forhold til bestemmelserne i den gældende lov. Dette indebærer imidlertid ikke, at rammerne for anvendelsen af disse meget brede bemyndigelser kan anses for uændrede i forhold til den gældende lov.

Som anført under afsnit 2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vil lovens administration i videst muligt omfang sigte på gennemførelsen af en forebyggende miljøindsats ud fra princippet om renere teknologi. Hertil kommer, at lovens forureningsbegreb i konsekvens heraf er blevet udvidet til også at omfatte frembringelsen af fast affald. Endvidere er lovens område blevet udvidet til at omfatte de fremstillede eller importerede materialer, produkter eller varer med henblik på at sikre en sammenhængende og forebyggende miljøindsats.

Disse ændringer af rammerne for anvendelsen af de almindelige bestemmelser i kapitel 2 indebærer derfor, at bemyndigelsesbestemmelserne – selv om de ikke er sprogligt ændrede i forhold til den gældende lov – dog har fået et mere udvidet indhold. Bemyndigelsesbestemmelserne i kapitel 2 må i øvrigt ses i sammenhæng med de bestemmelser i kapitel 7, § 50, som giver miljøministeren bemyndigelse til nærmere at regulere råvarer, materialer, produkter og varer med henblik på at fremme genanvendelse og renere teknologi.

Herudover indeholder kapitel 2 en række nye bestemmelser om bemyndigelser for ministeren til at etablere konsulentordninger, miljømærke, pantordninger og særlige aftaler til gennemførelse af fastsatte generelle mål om nedbringelse af forureningen. Disse nye virkemidler skal ses på baggrund af ønsket om at fremme anvendelsen af renere teknologi og dermed styrke den forebyggende, helhedsorienterede indsats til beskyttelse af natur og miljø.

I modsætning til tidligere lovforslag om miljøbeskyttelse indeholder dette lovforslag meget detaljerede beskrivelser af, dels hvordan bemyndigelser der er overført fra den gældende lov er blevet udnyttet, dels hvad der er begrundelsen for de nye bemyndigelser. Desuden er der indføjet en »forhandlingsbestemmelse« i § 11, hvorefter ministeren skal forhandle med en nærmere angiven kreds af organisationer og myndigheder inden udsendelse af nye regler.

Til § 7

Bestemmelsen i § 7, nr. 1-5 og nr. 7, er sprogligt enslydende med bestemmelsen i den gældende lovs § 6, stk. 1, nr. 1-6.

Herefter kan miljøministeren fastsætte bindende emissions- og produktionsnormer, fastsætte regler

om produktkontrol for brændstoffer, etablere typegodkendelsesordninger og fastsætte regler om risikobetonede forhold.

Den gældende lovs § 6 er blevet anvendt til at fastsætte en række bekendtgørelser indenfor bemyndigelsesbestemmelsens område. Dog er hjemlen til at fastsætte regler om renhedsgrad og tilsætningsstoffer til brændstoffer ikke blevet udnyttet, idet sådanne krav i stedet er fastsat i lov, jf. lov nr. 135 af 26. april 1972 om begrænsning af svovlindhold m.v. i brændsel, som ændret ved lov nr. 259 af 26. maj 1976, og lov nr. 267 af 8. juni 1977 om blyindhold m.v. i motorbenzin. Disse love foreslås ophævet, og de administrative regler om renhedsgrad og tilsætningsstoffer til brændstoffer vil herefter blive udstedt med hjemmel i § 7, stk. 1, nr. 4.

De bekendtgørelser, som hidtil er udstedt med hjemmel i de bemyndigelser, der svarer til forslaget § 7, spænder fra regler om virksomheders drift, f.eks. bekendtgørelse 18/1985 om anvendelse af fodertyper ved opdræt af fisk i fersk- og saltvand og bekendtgørelse 699/1988 om husdyrgødning og ensilage m.v., over regler om grænseværdier for virksomheders udledninger, f.eks. bekendtgørelse 181/1986 om grænseværdier for udledning af cadmium med processpildevandet fra visse industrianlæg, til regler om begrænsning af risiko i forbindelse med visse virksomheder, f.eks. bekendtgørelse 545/1988 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter.

I medfør af den gældende lovs bemyndigelsesbestemmelser er der i et par tilfælde udarbejdet egentlige branchebekendtgørelser, jf. bekendtgørelse 467/1985, som ændret ved bekendtgørelse 532/1988, om miljøkrav i forbindelse med etablering og drift af autoværksteder m.v. og bekendtgørelse 563/1988 om pelsdyrfarme. Branchebekendtgørelser er kendetegnet ved, at der gøres op med alle forureningssspørgsmål i forbindelse med en vis branche af virksomheder. Branchebekendtgørelsen kan herefter træde i stedet for individuel regulering i form af miljøgodkendelser efter kapitel 5.

Skønt det ud fra både et forenkling- og et effektiviseringssynspunkt ville være ønskeligt at kunne fastsætte samtlige miljøkrav i én bekendtgørelse rettet til en bestemt kategori af virksomheder, må det nok erkendes, at det kun undtagelsesvis kan lade sig gøre. Dertil er selv virksomheder inden for samme branche ofte for forskellige, både med hensyn til indretninger og processer og – især – med hensyn til forureningsforhold, som er afhængig af virksomhedens konkrete beliggenhed. Hertil kommer, at regelværket ofte kan blive for tungt og ufleksibelt, hvis det skal dække alle sider af virksomhedernes forureningsbillede.